

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 569/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/3145/2022 z 15. novembra 2023 a 3. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

- Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
- Návrhu na odklad vykonateľnosti a dočasné opatrenie **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Navrhuje tiež priznať mu finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia z 3. apríla 2024, alternatívne navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým uloží súdnemu exekútorovi povinnosť zdržať sa proti sťažovateľovi vykonania exekúcie č. 6122474916 na základe poverenia okresného súdu z 30. decembra 2022.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľ je ako povinný v druhom rade účastníkom exekučného konania, v ktorom sa oprávnený domáha vymoženía pohľadávky vo výške 3 233,99 eur s príslušenstvom proti sťažovateľovi a povinnému v 1. rade obchodnej spoločnosti, v ktorej je sťažovateľ konateľom, na podklade exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku sp. zn. R 175/2022 z 31. októbra 2022 vydaného rozhodcom JUDr. Milanom Vojtekom, LL.M., v inej ako spotrebiteľskej veci (obchodnej, pozn.). Rozhodcovský súd si odvodil svoju rozhodovaciu právomoc na základe rozhodcovskej doložky uvedenej v bode III dohody o zaplatení dlhu v splátkach č. 12012019 z 22. októbra 2019 (ďalej len „dohoda“) podľa § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Sťažovateľ spolu s povinným v 1. rade sa návrhom domáhali zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) a d) Exekučného poriadku, keďže po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. exekučný titul nie je vykonateľným rozhodnutím v zmysle § 45 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, a súčasne z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhatelnosti exekučného titulu. Namietali nedostatok formálnej vykonateľnosti exekučného titulu v dôsledku absencie riadneho doručenia povinným. Taktiež namietali, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, keďže rozhodcovská doložka uvedená v čl. III dohody bola uzavretá výlučne pre prípad riešenia sporov povinnými a spoločnosťou HAK Trade s.r.o., nie pre prípad riešenia sporov s oprávneným, ktorý pri uzatváraní dohody vystupoval ako splnomocnený zástupca HAK Trade s.r.o., nie vo vlastnom mene. Ďalej namietali rozpor medzi rozhodcovským rozsudkom priznanou pohľadávkou a hmotným právom, zároveň tvrdiac, že predmetná pohľadávka by bola dokonca v prípade jej platnosti premlčanou, a tiež to, že pred jej uplatnením neboli vyzvaní na jej zaplatenie, pričom nemali o tejto pohľadávke žiadnu vedomosť.

4. Napadnutým uznesením z 15. novembra 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd návrh sťažovateľa a povinného v 1. rade na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení ozrejmil, že sťažovateľom a povinným v 1. rade uvádzané námietky neplatnosti rozhodcovskej doložky, vád rozhodcovského konania a rozhodcovského rozsudku a aktívnej vecnej legitímácie oprávneného predstavujú okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, a teda predstavujú okolnosti, ktoré buď skúmal, alebo mal skúmať po podnete povinných orgán, ktorý exekučný titul vydal a zároveň poukázal na to, že povinní majú zákonnú možnosť podľa zákona o rozhodcovskom konaní podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciuje osobitné konanie pred na to príslušným všeobecným súdom oprávneným prejednať otázku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v nespotebiteľskom spore, v dôsledku čoho problematika námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore nespadá do preskúmvacej právomoci exekučného súdu. Zdôraznil, že v exekučnom konaní exekučný súd v spojení s návrhom povinného na zastavenie skúma len to, či po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie podľa taxatívnych ustanovení Exekučného poriadku. Vzhľadom na to, že ide o exekučný titul vydaný v nespotebiteľskom spore, exekučný súd v rámci časti exekučného konania o rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie preskúmal exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej vykonateľnosti a dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa náležitosti formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Zároveň ozrejmil, že rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, a preto exekučný

súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) nielen rozsudku všeobecného súdu, ale ani rozsudku rozhodcovského súdu, a tak nemôže prihliadať ani na okolnosti, ktoré mali byť povinnými namietané v základnom konaní. Čo sa týka tvrdenia povinných, že na základe dohody a následne vydaného predchádzajúceho rozhodcovského rozsudku toho istého rozhodcu sp. zn. R 23/2020 z 18. júna 2020 sa už v minulosti viedlo exekučné konanie medzi oprávneným HAK Trade s.r.o. a sťažovateľom ako povinným v 2. rade a toto exekučné konanie bolo ukončené upovedomením o ukončení exekúcie na návrh oprávneného, exekučný súd skonštatoval, že v danom exekučnom konaní nejde o totožný nárok a totožný exekučný titul a povinní podaným návrhom na zastavenie exekúcie nepreukázali, že by pohľadávku oprávneného judikovanú právoplatným a vykonateľným exekučným titulom – rozhodcovským rozsudkom sp. zn. R 175/2022 z 31. októbra 2022 splnili.

5. Sťažovateľ spolu s povinným v 1. rade podali proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 3. apríla 2024 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol s konštatovaním, že vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej veci návrh povinných na zastavenie exekúcie zamietol, pričom neboli zistené žiadne skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu ani žiadny iný dôvod na zastavenie exekúcie. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkázal, pričom k zvýrazneniu jeho správnosti sa opäť podrobne a vyčerpávajúco vyjadril aj k výlučnej sťažnostnej argumentácii povinných týkajúcej sa neúčinného doručenia exekučného titulu povinným, s ktorou sa vysporiadal ako s nedôvodnou a nepodloženou, doplniac, že vyšší súdny úradník podľa sudcu správne poznamenal, že uvedenú okolnosť mali povinní namietat v osobitnom konaní, a to žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a nie je úlohou exekučného súdu nahrádzať toto konanie. Poukazujúc na zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, dodal, že povinní boli v základnom konaní pasívni, nepreberali si zásielky odosielané od rozhodcu, v dôsledku čoho bol vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý nadobudol vykonateľnosť a stal sa spôsobilým exekučným titulom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Sťažovateľ ako fyzická osoba nikdy neuzavrel zmluvu, ktorej súčasťou by bola rozhodcovská doložka zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať spory týkajúce sa jeho fyzickej osoby. V prípade neuzatvorenia rozhodcovskej zmluvy exekučný súd nemôže akceptovať ako exekučný titul taký rozhodcovský rozsudok, na ktorého vydanie nebola právomoc, pretože ide o rozhodnutie nulité, zdanlivé, z právneho hľadiska neexistujúce (paakt) a nikoho nezaväzujúce. Takýto exekučný titul nie je exekučným titulom v zmysle § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Z tohto dôvodu mal súd exekučné konanie zastaviť s poukazaním na § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Keďže sťažovateľ nebol účastníkom žiadnej zmluvy, nemohol nikdy ani vysloviť súhlas s rozhodcovskou doložkou. V danom prípade nejde o neplatnosť rozhodcovskej doložky, ale jej úplnú absenciu. Z uzatvorenej dohody vyplýva, že táto je uzatvorená výlučne medzi spoločnosťou HAK TRADE s.r.o. zastúpenou oprávneným ako jej splnomocnencom, spoločnosťou PATRIOT GROUP, s. r. o., a výlučne obchodnou spoločnosťou Ariax s.r.o. zastúpenou štatutárnym zástupcom, ktorým je sťažovateľ, ako dlžníkom. Z takto označených zmluvných strán

ani z podpisovej doložky na jej konci nevyplýva, že by zmluvnou stranou dohody alebo jej účastníkom mal byť aj sťažovateľ ako fyzická osoba.

b) Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, bol exekučný súd podľa sťažovateľa *ex offio* povinný skúmať právomoc orgánu, ktorý vydal exekučný titul, a v prípade zistenia, že orgán, ktorý exekučný titul vydal, nemal právomoc ho vydať, potom bolo jeho povinnosťou exekúciu zastaviť. Ak tak neurobil, dopustil sa nesprávnej aplikácie práva, čím porušil právo sťažovateľa na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, čím došlo k zásahu do práva na právnu istotu a práva na spravodlivý súdny proces.

c) Rozhodcovský rozsudok nebol riadne doručený sťažovateľovi ani povinnému v 1. rade.

d) Medzi rozhodcovským rozsudkom priznanou pohľadávkou a hmotným právom je rozpor, pretože dohoda, na základe ktorej spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o., svoje právo odvádzala, je dohodou absolútne neplatnou už len z dôvodu jej neurčitosti vo vymedzení pohľadávky.

e) Spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o., nemá a nikdy nemala oprávnenie na vykonávanie činnosti spočívajúcej v zastupovaní veriteľov v súvislosti s vymáhaním ich pohľadávok, čo spôsobuje, že výkon akejkoľvek činnosti oprávneného spočívajúcej vo vymáhaní pohľadávky je protiprávny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými uzneseniami vydanými vo veci návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením z 15. novembra 2023:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 15. novembra 2023 vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť okresný súd prostredníctvom sudcu, ktorý v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa uznesením vyššieho súdneho úradníka bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Je tak naplnená ústavná podmienka na uplatnenie princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

11. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

12. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením z 3. apríla 2024:

13. Ústavný súd konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Z odôvodnení napadnutých uznesení je zjavné, že okresný súd na podklade dostupných dôkazov jednoznačne vyhodnotil, že rozhodcovský rozsudok bol sťažovateľovi riadne doručovaný na adresu jeho trvalého pobytu a následne na základe žiadosti sťažovateľa aj elektronickou formou na jeho mailovú adresu. Dospel pritom k záveru, že na prípad sťažovateľa možno aplikovať doručenie rozhodcovského rozsudku na základe fikcie doručenia, keďže sťažovateľ si zásielky neprevzal v odbernej lehote (t. j. nešlo o prípad, keď by bol adresát na adrese neznámy). Okresný súd sa vyjadril aj k námietke sťažovateľa týkajúcej sa podľa jeho názoru neoprávneného skrátenia úložnej lehoty, ku ktorej okresný súd uviedol, že každý, kto posielal doporučenú zásielku, môže túto lehotu skrátiť na ľubovoľný počet dní, a to spôsobom, že dĺžku tejto odbernej lehoty uvedie na doporučenej zásielke, pričom zo žiadnej právnej normy nevyplýva povinnosť poskytnúť adresátovi písomnosti 18-dňovú úložnú lehotu na prevzatie zásielok. Ak rozhodcovský orgán stanovil 5-dňovú úložnú lehotu, ktorá je vyznačená na oboch zásielkach zasielaných povinným a o ktorej boli povinní informovaní, čo sťažovateľ potvrdil v mailovej komunikácii s rozhodcovským orgánom, bolo ich povinnosťou si v tejto lehote písomnosť prevziať. Zároveň okresný súd podotkol, že vyšší súdny úradník správne poznamenal, že uvedenú okolnosť mali

povinní namietať v osobitnom konaní, a to žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom nie je úlohou exekučného súdu nahrádzať toto konanie. S uvedeným právnym názorom okresného súdu ústavný súd nesúhlasí, pretože ak sa adresát rozhodcovského rozsudku domnieva, že mu tento rozsudok nebol účinne doručený, nevie sa dosť dobre z tohto dôvodu domáhať žalobou na všeobecnom súde zrušenia rozhodcovského rozsudku. Neúčinné doručenie rozhodcovského rozsudku nie je dôvodom na jeho zrušenie. Neúčinné doručenie rozhodcovského rozsudku ho však diskvalifikuje ako spôsobilý exekučný titul v exekučnom konaní. Udržateľnosť klasifikácie predmetného rozhodcovského rozsudku ako spôsobilého exekučného titulu exekučným súdom preto vyplýva z preskúmania udržateľnosti jeho doručenia (pozri skôr v tomto bode).

16. Pokiaľ ide o námietku neexistencie rozhodcovskej doložky, ktorá by založila právomoc rozhodcovského súdu, okresný súd zaujal v napadnutom uznesení právny názor, podľa ktorého nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul s odôvodnením, že nevyužitie postupu podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní (§ 21 ods. 4 a § 40) v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú doložku, resp. zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

17. Uvedený právny názor okresného súdu vychádza zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 300/2018, II. ÚS 398/2019, II. ÚS 298/2020, IV. ÚS 22/2020, IV. ÚS 195/2023, III. ÚS 514/2024, v ktorých ústavný súd reflektoval na zmenu právnej úpravy od 1. januára 2015, keď nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“). Oddelením zákonnej úpravy nespotebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania, ku ktorému došlo zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, sa markantným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania. V inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní však je potrebné vychádzať z aplikácie už prezentovaného právneho názoru o nemožnosti preskúmať právomoc rozhodcovského súdu exekučným súdom v exekučnom konaní. Ústavný súd nevidel dôvod sa od tohto právneho názoru vo veci sťažovateľa odkloniť.

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie sudcu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Napadnuté uznesenie sudcu obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom okresný súd vyčerpávajúcim, zrozumiteľným a vnútorne konzistentným spôsobom reagoval na všetky relevantné otázky prerokovávanej veci. Právne závery okresného súdu nie sú založené na svojvoľnej interpretácii, prípadne aplikácii ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj Exekučného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje záver, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu na základe námietky neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy a že na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty. Uvedená argumentácia je v súlade s právnymi názormi vyslovenými ústavným súdom v jeho početných rozhodnutiach. Z tohto dôvodu nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené

alebo arbitrárne, a preto ústavný súd považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za ústavne konformné.

19. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia okresného súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 3. apríla 2024 po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Za daného stavu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti napadnutému uzneseniu z 3. apríla 2024 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti a dočasné opatrenie:

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa z dôvodov už bližšie ozrejmenej v tomto uznesení ústavný súd ani nemohol vyhovieť jeho návrhu na odklad vykonateľnosti, alternatívne dočasné opatrenie, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy týchto inštitútov vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takýchto návrhoch implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti či vydanie dočasného opatrenia nevyhovel.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu